

havde været overladt til Kommunalbestyrelserne at tage Bestemmelse om dette Forhold, vilde jeg ikke have givet Loven min Stemme, men da det nu dog er overladt til Kommunalbestyrelserne at træffe Bestemmelser om, hvad der skal gøres i det i § 9 nævnte Tilfælde, har jeg ikke saa stor Betænkelse ved at stemme for Paragrafen. Jeg har som sagt ikke meget Haab om, at Landet vil undgaa Bestatning for Hunde, saa det kommer vi vel til at finde os i, og jeg kan ogsaa gjøre det, naar der ikke er Udsigt til at faae nogen Forandring.

Spt: Jeg vil ogsaa gjerne tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger i Anledning af det foreliggende Lovforslag. Jeg skal ikke komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt det kan anses for at være rigtigt at lægge til Grund for Hundebestatningen Størrelsen af Hundene, men der kunde maasse, naar man vilde ind paa det principielt Rigtige, være Anledning til snarere at lægge Opdragelsen til Grund for Bestatningen, idet den velopdragne Hund, selv om den er stor, ikke gjør saa megen Ulempe som en lille Hund, der ikke er velopdragen. Hvad jeg imidlertid ønsker at henpege paa er, at det vistnok i flere Tilfælde vil medføre praktiske Vanskeligheder at faae Hundene maalte. Der vil vel ikke være Noget i Veien derfor, naar Cieren møder med sin Hund og faar den til at staa op under Maalingen; men naar Hunden lægger sig ned eller sætter sig, faar man ikke det rigtige Maal; der er jo ogsaa mange Ciere, som ikke godvillig vilde erlægge Afgiften, og de møde altsaa selvfølgelig heller ikke med Hundene, men de maa endogaa som oftest udpantes. Det sker ved Fogeden, men naar Fogeden kommer og skal udpante for Afgiften, veed han jo ikke, for hvilken Afgift, han skal pante, naar han ikke har faaet Hundens Størrelse opgivet; og hvis det er en ny Hund, antager jeg ikke, at den har været maalt i Forveien. Det vil altsaa medføre nogen praktisk Vanskelighed, naar Fogden skal udpante, og jeg vilde ønske, at der var en Bestemmelse i Loven, der paalagde den vedkommende Hundeeier at opgive Maalet til Politiet, hvis det da er Politiet, der herefter skal maale Hundene. Men i saa Henseende savnes der en Bestemmelse, og jeg antager i hvert Fald ikke, at der kan være Tale om, at Politiet kan gjøre det paa Landet. Der er ikke saa stort Landpoliti, og mange Steder har man slet ikke Landpoliti, saa det kan ligesom ikke lade sig gjøre. Jeg vilde derfor sætte Pris paa, at det udtrykkelig blev paalagt den vedkommende Hunde-

eier at opgive, hvor stor Hunden er, naar han anmelder den for Politiet, og selvfølgelig skal han være ansvarlig for, at Maalet er rigtigt. Der er et Par Bemærkninger angaaende nogle Punkter, som allerede ere fremdragne, og hvori jeg er fuldstændig enig. Det ene Punkt blev fremdraget af det ærede 12te kongevalgte Medlem (Steffensen) og angik den Forandring, der ved dette Lovforslag er stet i Fordelingen af Afgiften for Hundetegn i Kjøbstæderne. Det er saaledes nu, som allerede paavist, at Politikassen har en ikke ringe Indtægt af Hundetegnene, og det er jo oveniud paalagt Politikassen at betale Forskerdigelsen af Tegnene, hvorfor den ogsaa nyder denne Andel i Afgiften. En saadan Andel vil overordentlig vanskeligt kunne undværes, i det Mindste for mange Politikassers Vedkommende, og jeg maa derfor slutte mig fuldstændig til det ærede 12te kongevalgte Medlem i hans Bemærkning om, at det vistnok vil være nødvendigt her at foretage en Ændring. Hvad Lovens Virkning for Kjøbstæderne angaar, maa jeg i alt Væsentligt slutte mig til det, som blev udtalt af det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (S. Pedersen): Kæmnerkassen vil absolut lide et Tab ved denne Lov, og den vil saa langt fra for Kjøbstædernes Vedkommende indskrænke Hundeholdet, at der vistnok vil blive langt flere Hunde der, i alt Fald af de smaa Hunde. Jeg skal dernæst gjøre opmærksom paa en Bestemmelse i § 4, som let kan give Anledning til Misforstaaelse. Den gaar ud paa, at Hundeeiere, som ere Medlemmer af Andres Husstand, skulle betale det Dobbelte af Afgiften efter § 3. Det vil altsaa sige, at medens Husfaderen, som holder 2 store Hunde, i Kjøbstaden kommer til at betale 30 Kr., maa den Mand, som er Medlem af hans Husstand, og som ogsaa holde 2 store Hunde, betale 60 Kr. Hvis dette er Mening, mener jeg, at det er temmelig strængt, at det vil ogsaa kunne medføre en Omgaaen af Loven, idet den Vedkommende vil sige, at det er Husfaderen, der eier Hundene, saa at Bestemmelsen ikke kommer til Anvendelse. Jeg skal endelig henlede Opmærksomheden paa, om det ikke er et uheldigt Udtryk, der forekommer i § 7, idet der staaar, at Hundeeieren skal erstatte den Slade, som Hunden har forarsaget, forsaavidt Sladen lader sig erstatte med Penge. Jeg anser dette for overflødig, idet det er selvfølgeligt, at naar Sladen ikke kan erstattes med Penge, kan Cieren ikke være pligtig til at erstatte den. I den samme Paragraf er brugt et nyt Udtryk, idet der staaar „Opreisning“ for Svie og Smerte. Jeg